

Hồi thứ Bốn Mươi Sáu QUÁI NHÂN TRONG ĐỘNG LINH XÀ

Lúc Độc Cô Nhạn vừa ở trong phòng chạy ra tới cửa thì bất thành linh thấy một bóng đen thấp thoáng ở trong rừng gần đó, bóng đen này lập lờ mau quá khiến cho hai tên hóa tử chưa kịp nhìn rõ tung tích.

Độc Cô Nhạn khẽ nói:

– Hai vị nên thu thập và thay đổi địa phương.

Hai tên hóa tử cải trang thành liệt hộ sững sốt hỏi:

– Độc Cô hiệp sĩ nói thế là...

Độc Cô Nhạn thở dài ngắt lời:

– Đây có thể là tại hạ làm cho hai vị phải phiền lụy. Nói tóm lại hai vị mau mau rời khỏi nơi này thì hơn.

Chàng dứt lời vọt người đi chim đại bàng tung cánh nhảy vọt về phía bóng đen vừa xuất hiện. Thần công tuyệt kỹ của Độc Cô Nhạn khiến cho hai gã hóa tử phải trợn mắt há miệng kinh ngạc ngẩn ra hồi lâu không nói nên lời.

Chẳng mấy chốc một tiếng rú thê thảm từ trong rừng vọng lại. Hai tên hóa tử nghe tiếng rú giật mình như người mê mộng choàng tỉnh giấc. Hai gã chẳng ai bảo ai mà đồng thời nhảy vọt về phía có phát ra tiếng rú.

Chúng không thấy tung tích Độc Cô Nhạn đâu nữa mà chỉ thấy dưới gốc cây có một xác chết nằm lăn ra đó. Xác chết này mình mặc áo xanh và che mặt cũng bằng một tấm khăn xanh. Lạ ở chỗ xác chết bị chặt thành mấy khúc mà không thấy có máu tươi chảy ra, tựa hồ như là những mảnh xác vừa móc ở huyết băng lên vậy. Hai tên hóa tử kinh ngạc vô cùng đưa mắt nhìn nhau, một tên hỏi:

– Vụ này là thế nào đây?

Tên hóa tử kia khẽ đáp:

– Thăng cha này nhất định đã bị Độc Cô hiệp sĩ vận dụng một thần công nào đó để hạ sát. Có kẻ hóa thành một vũng máu, có kẻ thành một đồng nát vụn, còn thăng cha này thì...

Gã chưa dứt lời đã vung tay lên phóng ra một chưởng. Chưởng lực của gã rất tầm thường, mà lại chưa xuất toàn lực, thế mà chưởng phong khẽ quạt tới đã làm cho những mảnh xác chết biến thành một đồng nát như cám, theo gió bốc lên. Chớp mắt còn lại thì chẳng còn ra hình thù gì nữa.

Hai tên hóa tử trợn mắt thộn mặt chẳng nói nên lời. Hồi lâu sau một gã mới lên tiếng:

– Ta còn nhớ Độc Cô hiệp sĩ đã bảo bọn mình phải cấp tốc rời khỏi đây.

Tên kia cũng nói theo:

– Chắc bọn nanh vuốt của Thần Vu thế gia đã phát giác ra chúng ta ở đây rồi, chúng ta chạy lẹ đi là phải.

Hai gã vừa nói vừa chạy không dám quay về căn nhà tranh để thu thập đồ vật nữa. Chúng men theo đường trên sườn núi mà đi, giữa ánh chiều mờ mịt, thoáng cái đã mất hút.

Nhắc lại Độc Cô Nhạn chạy về hướng Đông theo lời chỉ của hai tên hóa tử. Chàng vượt qua ba trái núi thì quả nhiên thấy một lạch nước nhỏ nằm ngang ngay trước mặt. Lạch nước này trong suốt, nước chảy róc rách. Hai bên bờ toàn vách núi cao ngất trời điểm tuyết bằng dây leo hoa nội. Tuy tiết đã vào cuối thu mà cảnh sắc vẫn kêu gọi lòng người. Đây thật là nơi rất lý tưởng để mai danh ẩn tích.

Độc Cô Nhạn theo bờ lạch nước đi ngược lên. Chàng đi được chừng năm dặm thì thấy khe núi chột sáng sủa hơn. Hang núi rộng ra đến hơn ba trượng, đồng thời mé bên phải xuất hiện hai trái gò bằng phẳng. Độc Cô Nhạn động tâm nghĩ thầm:

– “Đây chắc là Thuần Vu ba rồi! Ngược dòng lịch sử một trăm năm trước Thuần Vu thế gia đến định cư ở đây, tình trạng trải qua mấy độ biến thiên khiến người nghĩ tới không khỏi cảm khái muôn vàn”.

Độc Cô Nhạn phóng mục quang nhìn xa xa thì thấy trên gò đất này không có vật gì ngoài mấy phiến đá ngổn ngang, rừng cây thưa thớt, thật là một cảnh thê lương ảm đạm. Chàng nhớ tới hai gã đệ tử Chi đà Quát Thương đã nói động Linh Xà là nơi cố thổ của Thuần Vu thế gia, chỉ cách Thuần Vu ba này chừng trăm trượng, vậy chắc là gần đây rồi. Thế mà tại sao hang núi này lại chẳng có huyết động chi hết?

Độc Cô Nhạn còn đang ngẩn ngừ thì đột nhiên có tiếng tà áo nhẹ lọt vào tai chàng. Thị lực và thính lực của chàng hiện nay thì dù có ở giữa nơi nước chảy róc rách, gió thổi vi vu chàng cũng nghe được tiếng động khác lạ ở ngoài mười trượng. Chàng bèn ngồi sụp xuống ẩn mình vào trong đồng loạn thạch.

Lúc này trời đêm rồi, bốn bề tối đen như mực song Độc Cô Nhạn vẫn có thể nhìn trong bóng tối. Tiếng tà áo mỗi lúc một gần, chỉ trong khoảnh khắc đã thấy có hai bóng đen đi tới. Chàng liền nín thở, ngưng thần, ngồi im không nhúc nhích. Hai người này đều mặc áo xanh che mặt, đúng là người Thuần Vu thế gia. Cả hai đều không phát giác có người ẩn núp, vẫn tiếp tục cất bước từ từ tiến về phía trước.

Độc Cô Nhạn bụng bảo dạ:

– Mình cứ theo dõi hai tên này không chừng sẽ tìm được tới động Linh Xà.

Thế rồi chàng thi triển thân pháp thật nhẹ nhàng, len lén theo sau hai gã. Chàng chỉ cách hai gã chừng hơn trượng nhưng thân pháp chàng tuyệt diệu và kì bí

không phát ra tiếng động nên hai gã không tài nào phát giác ra được. Chẳng bao lâu bỗng nghe một tên thở dài hỏi:

– Sư đệ, chúng ta qui đầu Thuần Vu thế gia rốt lại là đúng hay trật?

Gã kia kinh hãi hỏi lại:

– Sư huynh! huynh đã phát điên hay là không muốn sống nữa vậy?

Gã nói trước đáp:

– Thực ra sống kiểu này thì có chi là hứng thú.

Gã kia không cho thế là phải, liền cãi ngay:

– Chỉ mong sao Thuần Vu thế gia bình định võ lâm xong rồi, sư phụ mình lên chức chưởng môn phái Côn Luân thì chúng mình cũng đều được thăng lên chức Hộ Pháp chân nhân của bản phái...

Độc Cô Nhận hiểu ngay hai gã này là đạo nhân phái Côn Luân, đại khái chúng theo Nhất Thanh lão đạo đến nương nhờ Thuần Vu thế gia. Nhưng chàng không hiểu chúng lần mò lên núi Quát Thương làm gì?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì một đạo nhân lại lên tiếng:

– Chẳng phải tiểu huynh oán trách gì ai, có điều ngày ngày phải ở đây canh giữ cái lão quái trời đánh không chết kia thì trong lòng quả là khó chịu. Hắn đã đến thế rồi mà sao không chết quách đi!

Tên kia đáp:

– Coi thường y là không được đâu, đến Thuần Vu thế gia còn ra chiều trọng vọng y lắm. Tiểu đệ nghe nói Thuần Vu lão phu nhân có đến đây một lần, nhìn lão mà sa lệ.

Chẳng những đạo nhân kia nghe được phải sửng sốt, mà đến Độc Cô Nhận cũng không khỏi sinh lòng nghi hoặc. Chàng tự hỏi:

– Lão quái đó là nhân vật thế nào?

Bỗng chàng nghe gã sư huynh lên tiếng:

– Ủa vậy chúng ta về sớm đi, chỗ này quanh năm ngày tháng chẳng có ma nào thì còn điều tra cái cóc gì?

Thế rồi hai gã không nói gì nữa cất bước đi về phía trước, theo khe suối trong hang núi rồi rẽ sang mé tả. Bỗng thấy một khu rừng đứng chắn trước mặt, rậm rạp vô cùng. Vừa rồi Độc Cô Nhận không để ý đến nhưng bây giờ chàng mới nhận ra hiển nhiên động Linh Xà ở vách núi phía sau khu rừng. Hai người áo xanh che mặt tức đạo nhân phái Côn Luân không ngoảnh đầu lại đi thẳng vào rừng.

Bỗng trong rừng có tiếng người quát hỏi:

– Đã tra hết mặt trước mặt sau hang núi chưa?

Hai đạo sĩ vội đáp:

– Điều tra hết cả rồi.

Người kia nói:

– Đêm nay hai người không có việc gì nữa, về ngủ đi thôi.

Độc Cô Nhạn động tâm, bụng bảo dạ:

– Xem chừng động Linh Xà này chẳng những có hai đạo nhân canh giữ mà thôi. Người trú ngụ ngay trong động mới là nhân vật không phải tầm thường.

Đột nhiên chàng giật mình kinh hãi vì thấy phía trước có một vật ngoằn ngoèo bò lại. Chàng vội nhìn kỹ thì ra đó là một con rắn lớn dài tới mấy thước đang ung dung lác mình bò tới. Bây giờ Độc Cô Nhạn mới hiểu sở dĩ nơi đây kêu là Linh Xà động vì nó là một cái ổ rắn.

Không còn thì giờ để suy nghĩ nhiều hơn, chàng lập tức thi triển khinh công tuyệt đỉnh đi xuyên vào trong rừng như một tia khói mỏng manh, không gây một tiếng động nào.

Chẳng bao lâu chàng đã dừng trước cửa động. Chàng đã xét kỹ thì thấy trong động có bốn tên canh giữ, hai tên ở ngọn cây ngoài ven rừng, còn hai tên ở loạn thạch gần cửa động. Bốn tên canh giữ này đều là hạng võ công tầm thường nên không thể phát giác ra khinh công tuyệt đỉnh của chàng được.

Cửa động nửa do thiên nhiên, nửa do con người kiến tạo nên. Trong động tối tăm ẩm thấp nhưng rất rộng rãi, có thể đi lọt ba người. Lác đác chỗ nào cũng thấy rắn, chúng đi thành từng đoàn con lớn con nhỏ, hay chỉ nằm yên một chỗ mà lác lư cái đầu. Mùi tanh sặc sụa xông lên khiến người ta phải buồn ói.

Độc Cô Nhạn dán chặt mình vào vách động rồi lướt đi. May ở chỗ đàn rắn cứ bò lui bò tới không để ý gì đến người. Độc Cô Nhạn có tính sợ rắn, tuy nó không cắn nhưng trong lòng chàng rất xao xuyến.

Vào sâu thêm ba chục trượng nữa thì càng tối tăm hơn, giơ bàn tay đã không trông thấy rõ ngón. Thính lực và thị lực của chàng tuy linh mãnh vô cùng mà cũng chỉ thấy lờ mờ không phân biệt rõ được cảnh vật trước mắt. Có điều chàng biết có những phiến đá lớn cheo leo, mặt đá trơn tuột khó mà đứng vững được. Hơn nữa rắn lớn rắn nhỏ thành đàn xông lên mùi tanh cực kỳ khó chịu. Phạm vi động này rất dài, phóng tầm mắt trông ra không nhìn thấy chỗ cùng tận. Động Linh Xà lúc này trong con mắt của Độc Cô Nhạn khác nào khoét hết đá đi, ít ra là rộng tới vài mẫu.

Chàng cẩn thận bước từng bước một tiến về phía trước. Vì không hiểu địa thế trong động và không biết người trung niên tàn phế trong động ở đâu nên chàng vừa đi vừa sờ mó và để ý dò xét.

Đột nhiên có tiếng chân người vọng lại. Độc Cô Nhạn vội vã ầm mình vào sau một tảng đá lớn, lặng lẽ chú ý nhìn nghe ngóng. Chàng nhìn rõ bọn này có năm người, dường như chúng ở một gian thạch thất nào đó đi ra. Năm người này đều mặc áo xanh che mặt, bước chân thoăn thoắt tha thướt thân hình. Độc Cô

Nhạn vừa nhìn đã biết ngay đó là đàn bà. Người đi đầu dường như là trưởng toán, chân bước không nhanh không chậm, bốn người đi sau mỗi người bưng một cái khung gỗ đỏ, trong khay có đặt thịt gà, vịt, tôm, cá, rượu ngon nhắm tốt.

Một mùi thơm xông vào mũi khiến cho Độc Cô Nhạn không khỏi chảy nước miếng. Mấy tháng liền chàng bôn tẩu ngược xuôi lại gặp nhiều phen nguy hiểm mà chưa hề được ăn một bữa thịnh soạn nào, vì thế những món thơm ngon này khiến cho ngón tay trở của chàng máy rất dữ. Tuy nhiên chàng vẫn phải nín thở ngưng ngần ngời không nhúc nhích. Chờ cho họ đi qua chàng mới vọt ra nhẹ như một con mèo theo sau bọn họ tiến vào trong động.

Đi chừng mười trượng nữa thì dường như đã đến đáy động. Trước mặt toàn là nhũ đá rủ xuống lờm chờm. Cả ba mặt đều không có thông lộ nhưng bên tả có đước sáng chập chờn lộ ra tựa hồ có một thạch thất thiên nhiên, và có những tiếng phun phè phè vào tai chàng. Năm người đàn bà bỗng bước chậm lại và tiến từng bước rất cẩn thận.

Độc Cô Nhạn sinh lòng ngờ vực chú ý nhìn kỹ thì thấy hai bên cửa thạch thất này có một ngọn nến lớn bằng cánh tay trẻ con soi sáng cả một vùng chừng hai trượng vuông, chẳng vật gì mà không nhìn rõ. Ánh sáng chiếu ra ngoài khiến trong thạch thất càng tối đen, Độc Cô Nhạn chỉ nhìn thấy hai cái đầu rấn to bằng cái thùng gánh nước để lộ ra ngoài. Trên đầu rấn có mọc một chiếc sừng, mình có vẩy như vẩy rồng coi rất khủng khiếp.

Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi, nhớ tới con rắn bị đánh chết ở thiên lôi động phủ hình dáng cũng giống như con rắn này. Chàng liền vận hết thần công để nhìn vào trong, cuối cùng cũng có thể trông thấy sơ qua tình hình trong động. Lòng chàng run sợ suýt bật tiếng la hoảng vì phạm vi trong động không lớn chỉ rộng chừng hai trượng vuông, mình của hai con rắn cuộn lại đầy mặt đất, điều làm chàng kinh hãi nhất là có một quái nhân ngời vào khoảng giữa hai con rắn.

Quái nhân này mặt mũi râu ria xồm xoàm, cặp mắt trố ra như hai chiếc chạc đồng, hai chân bị cụt từ đầu gối trở xuống. Độc Cô Nhạn nhớ đến Lâm Thiên Lôi đã nhắc đến người tàn phế trung niên nên chàng đoán chắc là người này không còn nghi ngờ gì nữa. Ẩn trong đống loạn thạch, chàng vừa suy nghĩ vừa ngưng thần quan sát để ý mọi sự xung quanh.

Quái nhân dường như có vẻ chán ghét năm người đàn bà mới đến. Cặp mắt hấn chiếu ra những tia ánh sáng khác lạ tựa hồ như hấn đang tìm chế cơn tức giận không cho nổi lên. Hai con rắn lớn vẫn tiếp tục thè lưỡi ra thụt lưỡi vào, miệng phun phì phì không ngừng. Năm người đàn bà đến cách động thất chừng năm bước thì có bốn đứng lại, chỉ có người đàn bà đi đầu vẫn thoăn thoắt bước vào.

– Đứng lại!

Quái nhân trong động thất đột nhiên thét lên, tiếng hét của hắn làm cả vách đá rung động âm âm như muốn sụp đổ, làm người ta phải ù tai hồi lâu mới hết.

Người đàn bà đi đầu đành dừng bước lại, cất tiếng gọi:

– Tứ gia!...

Thanh âm nàng trong trẻo và ngọt ngào khiến cho người nghe không khỏi bàng khuâng trong dạ. Dù thị che mặt nhưng nghe thanh âm cũng biết thị là một thiếu nữ.

Quái nhân kia nổi giận ùng ùng quát lên:

– Cái gì mà Tứ gia với Ngũ gia? sao không cút đi cho lẹ?

Người đàn bà không tỏ vẻ gì giận dữ, nàng vẫn tươi cười nói:

– Đáng trách là nô tỳ mau quên, phải rồi..! Linh Xà cư sĩ! cư sĩ dùng chút điểm tâm đã.

Thị nói xong đưa tay ra vẫy đồng bọn giục:

– Mau đem đồ ăn lại đây.

Bốn thiếu nữ theo sau thị khẽ dạ một tiếng, tay nâng cao hộp thức ăn lên ngang đỉnh đầu, chân thoăn thoắt tiến về phía trước. Chúng đi thêm mấy bước rồi quỳ xuống trước cửa động thất. Thị nữ đi đầu lại tươi cười nói:

– Linh Xà cư sĩ! Đây là nô tỳ vâng lệnh lão phu nhân lựa những thứ mà cư sĩ thích ăn... bây giờ cư sĩ ra đây ăn uống hay là...

Thị nữ chưa dứt lời, quái nhân trong động đã nổi lên một tràng cười the thé, tiếng cười như sấm sét khiến người nghe phải đình tai nhức óc. Bốn tên thị nữ quỳ dưới động thất đều run lên bần bật, hiển nhiên là chúng sợ hãi vô cùng. Song hai tay chúng vẫn nâng cái khay lên ngang đầu không dám nhúc nhích.

Quái nhân ngừng tiếng cười quát bảo:

– Đặt xuống đấy!

Tên thị nữ đi đầu lập tức cởi bỏ khăn che mặt và tấm áo ngoài rất mau, vẫn niềm nở tươi cười nói:

– Nay lại được Tứ... Linh Xà cư sĩ ban cho tiểu tì cái hân hạnh được phụng thị cư sĩ dùng bữa...

Thị nói xong lấy những cái khay của bốn thiếu nữ che mặt kia xuống bày trên mặt đất. Lúc thị quay lại thì Độc Cô Nhạn đã nhìn rõ mặt mũi, chẳng những tướng mạo không có sứt sẹo gì, mà còn xinh đẹp vô cùng, làm cho người ta phải mê mẩn tâm hồn.

Thị lại cởi áo ngoài ra rồi nên để lộ tấm áo lót màu hồng, những đường cong rung rinh, ánh hồng đẹp mắt. Thêm vào đó là cánh tay tròn trắng như ngó sen với mười ngón búp măng, cùng với chiếc đùi non hở hang càng khiến cho người ta phải điên đảo thần hồn, khó mà tự chủ được.

Độc Cô Nhạn cười dở khóc dở, đồng thời chàng nghi ngờ không hiểu là tên

thị nữ này tại sao phải chiều lão đến thế?

Ngờ đâu quái nhân trong động mặt lạnh như tiền, lớn tiếng quát:

– Tui bay lui ra!

Ả thị nữ đã cởi áo ngoài sững sốt, ngập ngừng hỏi:

– Linh Xà cư sĩ!... cư sĩ...

Quái nhân lại quát lên:

– Đừng rườm lời nữa, lui ra!

Âm điệu của quái nhân ngoài vẻ tức giận còn có vẻ lạnh lẽo phi thường, tuyệt không một chút cảm tình. Thiếu nữ đã cởi áo không làm thế nào được đành buông tiếng thở dài đáp:

– Tiểu tỳ xin tuân mạng...

Thị xoay tay lại vẫy một cái nói:

– Các người cũng lui ra.

Bốn tên thị nữ kia đang quỳ nghe nói vậy liền dạ một tiếng rồi mới đứng lên thoăn thoắt rút lui đứng xa hơn một trượng. Thị nữ đi đầu lại dịu dàng nói:

– Linh Xà cư sĩ! cư sĩ ra ngoài tự mình dùng bữa..

Thị nói xong cũng lùi lại nốt.

Quái nhân lại nổi tràng cười the thé nói:

– Lòng dạ các người tốt đấy!

Thị nữ đi đầu sững sốt đáp:

– Thật ra đây là lệnh của lão phu nhân

Quái nhân cười rộ nói:

– Nếu vậy càng hay...

o O o